

Smiljana Grujić psiholog: Porodična idila u doba korone

Tinejdžeri u doba korone delimično sanjaju svoj san. Uče onlajn i imaju manje pridikovanja da previše vremena provode ispred kompjutera. Možda! Vršnjaci su im takođe dostupni onlajn, tako da sreća nije potpuna. Možda!

Roditelji tinejdžera na svoj način sanjaju svoj san. Znaju gde su im deca, ne moraju da zivkaju svaki čas u cilju provere, ili da vide šta rade. Ne moraju da misle kada će se vratiti, zašto se ne javljaju, da li će zameniti čas fizike, šetnjom po parku ili odlaskom u kafić pored škole.

Kako u ovom periodu izgleda dan današnjeg tinejdžera možemo samo da nagađamo.

Pretpostavke su da veliki procenat njih koristi tehniku, s obzirom na to da su uglavnom zaljubljenici u društvene mreže, a često i zavisnici od njih.

Šta u doba korone može iskomplikovati porodičnu idilu?

Pre pisanja o porodičnoj idili, želeta bih da razumemo šta uopšte predstavlja porodična idila.

Roditelji sve što rade u vezi sa svojom decom, makar oni bili i tinejdžeri, rade jer žele da podstaknu njihov razvoj. Imam ogromno razumevanje za njihova nastojanja, načine, težnje. Nekada rade stvari nespretno, međutim, sve što rade, rade iz ljubavi. Uglavnom u većem broju slučajeva sve ispadne dobro, kao što će se i sada desiti, kada je veći deo nas preplavljen neizvesnošću, strahom, ljutnjom, bespomoćnošću. Ovaj tekst je mali doprinos da im se olakša, jer u ovoj krizi koju trenutno živimo, nije lako ni deci ni roditeljima.

Neću ja izmislti toplu vodu, niti rupu na saksiji, svi uglavnom znamo da tinejdžeri imaju dobro pamćenje. Kada toj činjenici dodadamo da nije lako provoditi vreme u četiri zida, ni roditeljima, a kamoli tinejdžerima, trebalo bi da razumemo neophodnost bifokalnih naočara, jer kada se umešaju emocije, u ovom slučaju konglomerat ljutnje, tuge, straha, dobijamo mešavinu od koje može da pršti na sve strane.

Pročitaj i: Psiholog Smiljana Grujić: Sve se može odložiti osim ljubavi

Dok roditelji kritikuju, navode logičke argumente, savetuju, naređuju, plaše, traže vreme za empatiju koje nije bilo od španske gripa, veći deo tinejdžera vraća istom merom ili se povlači u svoj svet, bez želje da nudi bilo kakve argumente. Ponekad izgleda da je to prebacivanje

ping-pong loptice sa jednog kraja stola na drugi, bez šanse da loptica sklizne na pod, što bi ponekad dobro došlo.

Šta vole tinejdžeri?

Vole alternative, izbore, uvažavanje, samostalnost, privatnost. Ne vole da odrasli sumnjaju da su oni mali, da ne znaju, ne vole da čekaju i ne vole minimiziranje, ignorisanje, stavljjanje ispod tepiha stvari koje su u njihovom svetu prioritet, bez obzira što su te iste stvari najčešće u svetu odraslih na poslednjem mestu.

Šta tinejdžerima treba?

Treba im razumevanje uvek, a posebno u ovim uslovima, jer su se suočili sa trpljenjem više nego inače, besom, strahom, napetošću, apatijom. Ako ne dobiju razumevanje predaće se više nego što je lako podneti virtuelnoj realnosti.

Da li je ova kriza šansa za tinejdžere i njihove roditelje?

Šansa je svakako, jer je ovo možda poslednja prilika da se vrate jedni drugima i da zajedno osete da je porodica mesto u kojoj su svi dobro u svojoj koži. Ovo je prilika da roditelji obuku cipele tinejdžera i da razgovaraju sa njima. Na način, bez da od njih očekuju bilo šta. Da ih prihvate, bezuslovno. Ovo je prilika da roditelj čuje više od izgovorenih reči.

Kako se to radi?

Kada tinejdžer kaže: "Ne smarajte me!" Ili "Ostavite me na miru", on nam u stvari poručuje: Treba mi prostor za sebe, želim sam da odlučujem o stvarima koje me se tiču. Treba mi uvažavanje, da mogu neke stvari sam. Ne treba mi, da vi odlučujete u moje ime, znam da imate više iskustva, ali kako ću ja steći iskustvo ako sam ne probam. Ili kada kažu: "Znam ja šta je za mene dobro ", oni poručuju: Volim da biram, čak i ako pogrešim nesto učim! Samo se ustvari bore za svoje prilike za učenje. "Hoću napolje" samo kažu, voleo bih da mogu da izađem, teško mi je da ne viđam vršnjake danima, fale mi vazduh i vršnjaci. Treba mi razumevanje, da mi to fali. Ne trebaju mi objašnjenja; saveti, logika. "Strašno me plaši ova situacija!" Treba mi sigurnost i vera da će sve biti dobro. I treba mi podrška da se uvaži da

mogu i da se plašim. Ne treba mi negiranje straha i odlaganje mojih emotivnih stanja u kantu za smeće.

Nema potrebe ponavljati, ali da još jednom utvrdimo, sve što roditelji rade rade iz dobrih namera. Teško koji roditelj želi svom detetu nešto loše. Način nekada bude diskutabilan, ali niko nije savršen.

Da je teško, teško je. Da će proći, proći će. Kada? Ne znamo!